

DAKTARUI MERGENUI

Gera, gerai, žinau – šįkart tai jau tikrai gerokai prisi ~~=====~~. Bet viskas ne taip, kaip atrodo! Ne viskas. Halbach ir policija tikrai ~~MMMM~~ mala! Na, apie tą – įsibrovimas! Dokumentų klastojimas! Vaikų grobimas! Ei, gal yra dar kas nors? Narkotikų neplatinau? O gal sukonstravau atominę bombą? Aukščiausios klasės ~~XXXXXXXXXX~~.

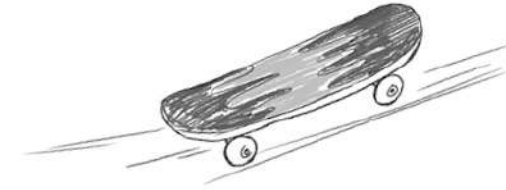
Papasakosiu jums, kas išties nutiko. Teisybę, gryniausią teisybę šiaip jau. Jūs nusipelnėt. Bet čia tik jums, aišku? Juk jūs sakėt, kad gydytoją ir psichą... ai, pacientą, saisto

tas tylėjimo dalykas. *Okei*. Štai visa istorija. Užtat jūs pasirūpinkit, kad kiti nesupyktų ir kad neišlėkčiau iš mokyklos, nes taip būtų tikrai neteisinga, po viso to, kas nutiko. O aš nė kiek nesumeluosiu. Juk melo ir paslapčių tikrai jau sočiai. Kaip, daktare? Sutarta?

Ak taip: keiksmazodžiai. Žinau, kad tai ne pagal taisykles, na, keiktis ir panašiai. Bet negaliu rėžti teisybės nesikeikdama. O tas reikalas su penkiasdešimt centų už kiekvieną keiksmazodį – tai jau tikrai tikras ! Galiu po to užbraukyt blogiausius žodžius, nesvarbu. Bet tai darbas, pasakysiu jums!

Nuo ko pradėti? Esu Enė. Enė Alser, vienuolikos metų, šią akimirką giliai įklimpusi . Bet čia ne pradžia. Pradėkim nuo Nojaus. Viskas prasideda nuo Nojaus.

NOJUS

Nojus – mano brolis. Na, mes ne giminės ar panašiai, bet tai nesvarbu. Nes pas Nojų viskas buvo mega . Juk žinot, kaip būna, kai neturi šeimos. Patenki arba į globos namus, į šeimyną, arba pas globėjus. O jų būna tokių ir tokių. Gera nusimanau. Gali pasisekti, ir žmonės bus *kūl*. Arba gausi kitokius, . Tada nebus viskas taip sklandžiai, kaip jie norėtų – ir bac! Tave permeta į kitą šeimyną, pas kitus globšius ir panašiai. Ir vis kas nors ne taip. Taip jau yra.

Normaliose šeimose irgi, ar ne? Tik savo tikro vaiko žmonės neatiduoda. Net ir tada, jei jis visiškai pamišęs. Taip, žinau, tas žodis jums atrodo ~~neįtikinamai~~. Gerai jau, nebesakysiu taip.

Prieš metus jie įkišo mane pas Hagenus, Berlyne. Spėkit, kiek globotinių jie turėjo? Viena! Mane! Daugiau nė vieno. Man taip dar niekad nėra buvę. Visada būdavom trys, kartais penki. Bet ne pas Hagenus, ~~neįtikinamai~~, atskiras kambarys vien man! Jie netgi klausė, kokia mano mėgstamiausia spalva, norėjo naujai per-

dažyt sienas. Tada pasakiau – balta, kad nereiktų išlaidaut dėl manęs.

Butas buvo supergražus – visad švaru, visad ką tik pamerktos gėlės vazose, visad pilna vaisinių ledų šaldiklyje. Ir atskiras mobilusis man. Ne naudotas,

ne koks triperis ar seniena, kaip jūsų – ne, naujusias, su obuoliu. Kainavo krūvą pinigų, sakau jums! Gryniausia prabanga. Jie tikrai buvo super. Ir nebuvo jokio maivymosi dirbtinai šypsantis. Jie paprasčiausiai buvo tiesiog malonūs. Aš buvau pati pirmoji jų globotinė, kad tave ~~neįtikinamai~~!

Ir tai buvo Nojaus mintis, visa tai. Jis kitados savo tėvams pasakė: „Ar kada pagalvojot, kad pas mus laisvai galėtų gyventi dar trys žmonės? Nė nepastebėtume.“

Trys žmonės, to Hagenams per daug, bet sutiko priimti vieną globotinę. Kad Nojus turėtų kažką panašaus į seserį. O mes ir atrodom beveik kaip brolis ir sesuo: abiejų rudos akys ir plaukai, mažos nosys ir ausys, užtat plačios burnos. Tik aš galva žemesnė už Nojų ir gerokai lengvesnė, jis gali mane panešti. Čia nuo sporto. Jis žaidžia futbolą, važinėja snieglenčiu ir riedlente, užsiima dziudo ir karatė. Iš to suprasi, kad jie tikrai daug babkių turi, tie Hagenai.

Ir vis tiek jie geri. Ir Nojus, tas tai daugiau nei *okei*. Jis visiškai nepasikėlęs ar kaip. Prieš metus jam buvo vienuolika, kaip man dabar. Tad mes pasimatėm pirmą kartą... Sėdžiu jo tėvų svetainėje ir šnekamės. Jie totaliai draugiški, aš ~~neįtikinamai~~ draugiška – pradžioje visada taip, kad jie nepersigalvotų iškart. Stengiuosi, kad jie nepastebėtų, kaip man nejauku dėl to didelio buto ir pyragaičių – buvo pyragaičių – ir kad jie tokie malonūs. Nojus grįžta iš mokyklos, žiūri į mane ir šypsosi: „Tu Enė? Tikėkimės, tu ne totali ~~neįtikinamai~~.“